

tano

tano

tano

tano

tano

tano

GANDIA

ELS ENSENYANTS HI CONTESTEN

Més sobre la llengua en l'escola

Després de publicar un article sobre l'evolució de l'ensenyament del català en les escoles del nostre país, hi ha uns sectors que en discrepen. Heus ací, doncs, algunes opinions ben distintes.

E. Sòria

Si la normalització a l'escola, com a objectiu i com a més o menys minsa realitat, és un tema opinable, sobretot entre els col·lectius directament implicats: mestres, pares, alumnes i institucions, la publicació d'un article sobre l'ensenyament, de i en català, en EL TEMPS ha provocat diversos comentaris en un d'ells, el dels ensenyants.

Tot s'ha de dir, la majoria l'ha trobat massa suau. L'article, però, oferia unes dades, d'una part, del progrés en l'extensió de la llengua als centres. De l'altra, l'abrupte desnivell observat entre les distintes administracions catalanoparlants. El País Valencià és a la cua. A una cua excessivament resagüera. Això, bé ha de tenir alguna explicació. Els ensenyants, lògicament, tenen coses a dir.

Per a Adela Costa, coordinadora dels cursos de reciclatge de l'ICE, el principal problema està en la manca

de planificació: «¿Què és el que es vol aconseguir amb l'ensenyament de l'assignatura? Tal com s'està duent fins ara es convertirà simplement en una assignatura més, com l'anglès o el llatí». Segons Adela Costa, «la normalització a l'escola valenciana és una pura possibilitat que pot quedar enlaire. Manca preparació per part dels mestres —les institucions tampoc no han prestat prou suport als essencials cursos de reciclatge— però, sobretot, manca autoritat i habilitat per part de qui té el poder. Sols així es poden desfer les resistències inicials i captar la societat per a un projecte normalitzador.»

Per a un grup de mestres consultats hi ha una confusió d'eixida entorn de la paraula «normalització». D'una banda, l'escola mai no normalitzarà la societat. I encara menys si l'objectiu a assolir per la Generalitat és només l'extensió del català com a assignatura. L'exemple del llatí és clàssic. Pel que fa a l'ensenyament en català, com en uns altres temes que podrien tenir una autèntica eficàcia normalit-

zadora —la televisió, la premsa, per exemple— les institucions només deien fer. Possiblement, les pressions que han de suportar són molt grans, però el resultat no deixa de ser lamentable. Si qui pot no intenta fer evident la utilitat, fins i tot la necessitat, que els xiquets valencians aprenen en la seua llengua, reproduïx, per passiva, una situació d'indefensió enfront dels eficacíssims pregoners d'una llengua forana.

Alguns sectors més crítics aprofundeixen en aquests punts de vista: «Les dificultats amb què ha ensopegat l'extensió del català a l'escola (dir-ne normalització seria massa) es deriven, d'una manca de claretat i, sobretot, de voluntat d'actuació per part de la Generalitat. Aquesta es llava les mans. Els mestres «conscienciats» han de convèncer els pares i els seus mateixos companys, centre per centre, mentre l'aparell de poder que és la Generalitat segueix emprant quasi exclusivament el castellà per a tot.» Les inconseqüències que se'n deriven fan de mal acceptar. En un

document de treball de la Generalitat sobre la reforma de l'ensenyament mitjà, obra de Javier Paniagua, és llegeix: «Como se observa al leer el diseno del ciclo, no se contempla en él la enseñanza de las lenguas de las Comunidades Autónomas (...)» i més avant: «El tiempo para impartir nuestra lengua oficial (referint-se a la nostra, i no a la del paper) se obtiene de la aplicación de las llamadas «horas de libre disposición». I cap referència més a la «nuestra lengua oficial» en cent deu planes. És a dir,

L'ensenyament, la llengua, la llei i altres cabòries

Marisa Bolta. Comissió d'Ensenyament d'UPV

Una crítica de l'aplicació de la Llei d'Ús i Ensenyament en el terreny educatiu ha d'anar precedida d'una crítica més global a la mateixa llei. És només una llei bilingüista, com la resta de la legislació lingüística que trobem a Euskadi, Catalunya, etc. La llei d'Alacant està clarament hipotecada per l'article 3 de la Constitució, que consagra la supremacia del castellà arreu de l'Estat. De moment, hem d'intentar traure el màxim rendiment a la pobra legislació que tenim, sense perdre de vista, però, que encara que s'aplicàs la llei del tot, el català continuaria en perill de desaparició. Un procés de normalització lingüística és una macrodecisió política, d'enorme transcendència política i social, que els actuals governants no estan disposats a prendre.

En el terreny concret de l'ensenyament, la llei no contempla l'ensenyament en valencià. Perquè un xiquet pugui estudiar en la seua llengua ha d'haver-hi un acord entre pares, claustr, etc, i, per tant, una enorme dosi de voluntarisme. No cal dir que a València ciutat, cap escola, que jo sàpia, no ofereix aquesta possibilitat. A més, l'existència de dues línies en els centres escolars institucionalitza, de retruc, dues comunitats lingüístiques.

Pel que fa a l'ensenyament del valencià com a assignatura, estem observant greus mancances de cobertura, fins i tot en l'escola pública. Les escoles de menys de setze unitats que no disposen de mestre «reciclat» no imparteixen l'assignatura, no hi ha substitució prevista en cas de baixa, etc. El «reciclatge» del professorat es basa en classes de gramàtica, fora d'horari laboral, sense cap anàlisi sociolingüística de la llengua que s'estudia. En l'ensenyament privat la situació és encara més caòtica: a la manca de voluntat generalitzada en direccions, claustrs, associacions de pares, etc, hem d'afegir els obstacles d'un professorat que no accepta les normes de Castelló.

En resum: UPV exigeix l'aplicació fins a l'última ratlla de l'actual llei, la qual cosa està molt lluny de ser una realitat, però sense renunciar al nostre objectiu que és la redefinició d'un ordre lingüístic que ature el procés de substitució i que ens permeta engegar-ne un de normalització. □

En resum: UPV exigeix l'aplicació fins a l'última ratlla de l'actual llei, la qual cosa està molt lluny de ser una realitat, però sense renunciar al nostre objectiu que és la redefinició d'un ordre lingüístic que ature el procés de substitució i que ens permeta engegar-ne un de normalització. □

Les solucions de la Conselleria per aplicar la normativa legal en l'ensenyament de la llengua troben respostes enfrontades en alguns col·lectius.

un pedaç, i d'una precarietat que esglaiia.

Aquests mestres consideren, a més, fal·laç presentar com un gran èxit l'inici de 120 línies en català als nostres centres, i no dir que quasi totes són en pobles menuts i que no funciona encara cap línia en les ciutats de València i d'Alacant. Vist així, l'èxit és més que relatiu.

Per a molts ensenyants, doncs, la causa fonamental del desnivell, abismal en aquest tema, entre Catalunya —i en menor mesura les Illes—

i el País Valencià, és una i ben concreta: la diferència que hi ha entre un projecte clar i dut endavant contra tota mena d'esculls i una política mal definida, dèbilment defensada, ajustadissa, respecte a un tema que no ha de servir, al capdavant, per a guanyar massa vots...

Fins ací els mestres. Possiblement altres opinions hi discreparien considerablement. Caldria sentir-les. Anem el últims. No s'hi val, doncs, ni entonar victors ni donar-ne excuses. Cal explicacions. Bé deu d'haver-n'hi alguna. □